

роднитѣ нивы по жетва. Подигаше са вече облакъ отъ прахъ който малко помалко затуляше отъ очитѣ на смъртнитѣ небето и земята. Смутнята, ужасътъ, кланьето, неумолимата Смъртъ пристѣпвахъ заедно.

Едва са хвърлихъ първитѣ стрѣлы и Телѣмахъ, като си издигнѣ очитѣ и рѣцѣтъ къмъ небето, помоли са съ тѣзи думы:

„О Юпитере, отче на боговетѣ и на смъртнитѣ, вий видите отъ наша страна правдата и мира, който ний не счетохмы за срамъ да търсимы. Ний са биймы противъ волята си, желали бяхмы да пощадимъ чловѣческата кръвь; нито мразимы този нашъ непріятель, ако и да е той жестокъ, вѣроломенъ и нечестивъ. Виждете и отсѣдете между него и насъ: ако трѣба да умремы, нашйтѣ животъ е въ рѣцѣтъ ви: ако ли трѣба да са отърве Есперія и да падне тиранътъ, тогасъ вашето могущество и мѣдростъта на Минерва, вашата дъщеря, ще ни дари побѣдата, и тѣзи слава ще са припише вамъ. Вий сте който, съ вѣситѣ въ рѣка, рѣшавате сѣдбата на воителитѣ. Ний са сражавамы за васъ; и, понеже сте правосѣденъ, Адрасть е вашъ повече врагъ отъ колкото нашъ. Ако побѣди вашето правосѣдіе, преди края на деня кръвьта на една цѣла екатомба (а) ще потече на олтаритѣ ви.“

Рече, и тутакси препустнѣ бързоногытъ си и разсѣнени конье въ найгъститѣ непріятелскы редове. Найнапредъ той срѣснѣ Періандра Локрянина покритъ съ една кожа отъ левъ, който бѣ убилъ въ Киликія въ своето тамъ пѣтуванье: той бѣ обрѣженъ като Херкулеса съ единъ голѣмъ кривакъ; по снагата и силатѣ си приличаше на исполинитѣ. Щомъ той видѣ Телѣмаха, съжели младостъта и красотата на лицето му. „Ты ли, рече той, мекошавый момко, ще са състезавашъ съ насъ за славата на сраженіята! иди, момче; иди между сѣнкитѣ да търсишъ баща си.“ Като каза тѣзи думы, той издигнѣ чепатыя си и тежъкъ кривакъ заостренъ съ желѣзо, който приличаше на корабеленъ стѣлпъ: съекъй са ослани отъ страшныя ударъ който заплашваше гла-

---

(а) Жертвоприношеніе отъ сто вола.